

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/288/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219926
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812219926.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: Y., s.r.o., so sídlom P., Y. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Z. Y., s.r.o. so sídlom v P., H. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: T. I., zastúpená R. T., O. V. XX, P., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. decembra 2013, č.k. 8C/240/2012-80, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 2.663,93 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 532,79 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania a zároveň zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania.

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žiadosť o vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 29.12.2009. Exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR15338/09, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 15.10.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 09.11.2009 a vykonateľnosť 12.11.2009. Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 11.05.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 16Er 2890/2009, EX 13129/2009 v celosti zamietol. Voči tomuto uzneseniu podala spoločnosť Y. s.r.o. odvolanie a Krajský súd Trenčín uznesením zo dňa 27.07.2010 č. k. 17CoE 290/2010 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zák.č. 514/2003 Z.z.

Súd po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že návrh navrhovateľa je podaný nedôvodne.

Pri posúdení nároku navrhovateľa a platnej právnej úpravy v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priehy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia

musela byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci uvedené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

Súd ďalej uviedol, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy postupu exekučného súdu podaním žiadosti o urýchlené rozhodnutie vo veci priamo v exekučnom konaní, ako ďalší postup mohol zvoliť a domáhať sa svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 odst.1 Ústavy Slovenskej republiky.

Súd na základe vyššie uvedeného tiež skúmal, či navrhovateľ podal v označenom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci, pričom zistil, že v exekučnom konaní č.k. 16Er 2890/2009 takáto sťažnosť podaná nebola.

Súd nemal preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažností Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote. Pokiaľ navrhovateľ na Ústavný súd SR takúto sťažnosť podal, tieto boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí podania sťažovateľa.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní č. 16Er 2890/2009, pričom svoj nárok odôvodňuje tým, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.08.2010. Teda k rozhodnutiu o žiadosti o udelenia poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby a omeškanie trvalo viac ako 261 dní. Súd v exekučnom spise zistil, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená súdu dňa 29.12.2009 a súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením zo dňa 11.05.2010, teda nie je pravda tvrdenie navrhovateľa, že išlo o omeškanie 261 dní. Súd v tejto veci rozhodol za štyri mesiace aj dva týždne od doručenia tejto žiadosti na Okresný súd Prievidza.

Mal nepochybné preukázané, že tvrdenie navrhovateľa o dĺžke konania nebolo pravdivé. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 15.10.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.11.2009 a vykonateľnosť 12.11.2009.

Podľa § 44 odst. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011 platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa § 41 odst. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 01.06.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa z. č. 231/1999 Z.z. - o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná z. č. 144/2010 Z.z., teda s účinnosťou od 01.06.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/ cit. zákona. V zmysle § 41 odst.2 písm. d/ cit. zákona, platného do 31.05.2011, exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Následne Novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z. z., s účinnosťou od 01.06.2011 bol § 41 odst.2 písm. e/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 01.06.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd je toho názoru, že pred 01.06.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 odst. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodová správa v tomto zákone.

Vychádzajúc z výslovného znenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku, v ktoromkoľvek znení prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom.

Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, lebo na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje. Takýto záver vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 z 10.07.2013, kde Ústavný súd SR k tejto lehote konštatuje, že z ustanovenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Navyiac z ustanovenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Práve naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá. Uvedené platilo aj pred 01.06.2010.

Súd vydal rozhodnutie v exekučnom konaní do štyroch mesiacov a dvoch týždňov od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom súd podrobne vo svojom rozhodnutí opísal skutočnosti, prečo žiadosť zamietol. Oprávnený zostal v konaní nečinný, nepripojil, resp. odmietol predložiť zmluvu, na výzvu nereagoval a súdny exekútor nepodal návrh na zastavenie exekúcie. Z týchto dôvodov súd posúdil žiadosť o udelenie poverenia len podľa pripojených listín. Exekučným titulom v danom prípade mal byť rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní na plnenie. Z rozsudku stáleho rozhodcovského súdu vyplýva, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru. Z odôvodnenia tohto rozsudku nevyplýva ani taká základná skutočnosť, aká suma úveru bola skutočne poskytnutá na účet povinného, keďže z priznanej istiny predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, či úverová zmluva obsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podobne. Nie je možné ani oddeliť sumu úveru od poplatku za poskytnutie a podobne. Preto súd pre nepreskúmateľnosť exekučného titulu, z pohľadu v akom zvažuje na plnenie odporujúce zákonu alebo dobrým mravom za nečinnosti oprávneného, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil podľa § 9 z. č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V danej veci sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, súd neriešil žiadnu sťažnosť na prieťahy predsedu súdu, nerozhodol Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Súd tak, ako už uviedol vyššie zistil, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané po 15-dňovej lehote, pričom z exekučného spisu je zrejmé, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prieťahov, pričom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. 1.ÚS 16/2002, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 29.12.2009 do vydania uznesenia o žiadosti o poverení vykonania exekúcie dňa 11.05.2010 vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 odst. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného článkom 6 odst.1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, pretože na zamietnutie žiadosti na udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje.

Súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetom exekučnom konaní), ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Na základe vyššie uvedeného, navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková a ani nemajetková ujma na základe skutočností a zdôvodnenia tohto rozsudku.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, preto ho v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 odst.1 O.s.p., lebo odporkyňa mala v konaní úspech, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak trovy konania jej nevznikli, preto súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v

zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.08.2010, pričom konanie na exekučnom súde začalo dňa 28.11.2009, t.j. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 261 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podáva prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 29.12.2009. Exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR15338/09, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 15.10.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 09.11.2009 a vykonateľnosť 12.11.2009. Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 11.05.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 16Er 2890/2009, EX 13129/2009 v celosti zamietol. Voči tomuto uzneseniu podala spoločnosť Y. s.r.o. odvolanie a Krajský súd Trenčín uznesením zo dňa 27.07.2010 č. k. 17CoE 290/2010 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ, preto sa nemožno preto v

žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti nemožno v žiadnom prípade považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02.11.2012 pod sp.zn. 6NcC/427/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. L. Y. nie je vylúčená z prejednanie a rozhodovania veci. Následne z dôvodu prerušenia výkonu funkcie sudkyne JUDr. Y. bola Opatrením predsedu súdu Spr. 1493/12 predmetná vec pridelená náhodným výberom JUDr. B. L., pričom o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.01.2013 pod sp.zn. 6NcC/16/2013, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. B. L. nie je vylúčená z prejednanie a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek

tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 8 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred prvým nariadením pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 17.09.2013, pričom termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 31.10.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 17.09.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.